

ЛЕВСКИ ПРЕД СЪДА

Царските комисари чакаха виновника; пред конака се спря кола. Заптиите изнесоха човек; в залата издрънкаха жезла. Али-чауш вдигна високо пердето. Левски влезна при комисарите. По покана на Саид паша той седна на меко кресло и изгледа комисарите с соколовите си очи.

Левски бе облечен в солдатски шинел, главата и лявата му ръка бяха превързани. Той само с едното ухо едва дочуваше.

Саид-паша пита. Шекир записва. Пенчович слуша.

— Името ви?

— Васил Иванов; още се казвам Дякон Левски.

— И още се казвате Дервиш-оглу Аслан, или Кешиш Първан, — прибави Саид-паша. — Защо носите толкова имена? — попита пашата.

— За разнообразие, — каза усмихнато Левски.

— Според книжата, намерени в домовете на арестуваните комити, и според разказите на Общия и други, излиза, че Вие

сте един от главните членове на привременното правителство в България.

— Какви книжа и какъв Общия? — с преструвка попита Левски.

Шакир-ефенди изтърси пред Левски чувала с писмата. Протоколите и уставите се разпиляха по пода. Саид-паша, с портрети в ръка, се приближи до виновника и му показа един по един портретите на главните български бунтовници. Левски видя и своя портрет.

— От показаните господиновци кого лично познавате? — попита Саид-паша.

— Всички и никого, — каза смутено Левски.

— Познавате ли Димитър Общия?

— Познавам всичките и никого.

— С това какво искате да кажете?

— Искам да кажа, че не познавам никого.